

ΙΕΡΟΝ . . . ΚΑΙ ΑΠΑΡΑΒΙΑΣΤΟΝ

Ψ_{ΕΥΣΤΗΝ} μὲ εἶπετε, κυρία μου,
 Κ' ἐδικαιούμην νὰ θυμώσω·
 Ἄλλ' ὅμως ἡ ἐπιθυμία μου
 Μοὶ λέγει νὰ σᾶς δικαιώσω.

✱

Ἰμέτερον καὶ τοῦτο τρόπαιον·
 Γίνομαι ψεύστης! . . . Σᾶς ἀρκεῖ;
 Κ' ἐν ψεύδος ἄλεγω ἀποτρόπαιον·
 — Κυρία μου, εἰσθε κακὴ!

(Ἀθῆναι, 7 Μαΐου 1886)

ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ

Η ΝΙΝΑ

ΣΩΣ λοιπὸν Νίνα μου νομίζεις ὅτι οἱ ἄνδρες οὐδέποτε ἀγαποῦν μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς καρδίας των, μὲ ὅλην τὴν ἀφοσίωσιν τῆς ψυχῆς των;

— Ναι, τοῦλάχιστον εἶμαι αὐτῆς τῆς γνώμης. Κάποτε μοῦ ἔλεγες ὅτι ὅλαι αἱ γυναῖκες στεροῦνται καρδίας, ἀλλὰ δὲν ἔλεγες τότε ὅλην τὴν ἀλήθειαν . . . ἐνθυμεῖσαι μάλιστα ὅταν σοῦ ἔλεγα ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἐξαιρέσεις!

— Ναι, τὸ ἐνθυμοῦμαι, καὶ ἀπὸ τότε κάποιο ἀνεξήγητο αἰσθημα μὲ κατελάμβανε πάντοτε εἰς τὴν ἀνάμνησίν σου! . . .

Ὁ διάλογος οὗτος ἐστομισθεὶς ὑπὸ τοῦ Πέτρου καὶ τῆς Νίνας, ἐπροξένησεν εἰς ἀμφοτέροισι καταπληξίν παρεμφερῆ πρὸς τὴν ἀπροσδόκητον καὶ ἰσχυρὰν ἔκρηξιν κεραυνοῦ. Αὐθωρεὶ νεφύθριον θλιβερὰς ἐκπλήξεως ἐπεσκίασε τὸ πρόσωπον τῆς νεαρᾶς κόρης ἡ ὁποία συνησθάνθη ἅπασαν τὴν σπουδαίτητα τῶν λόγων του. Μόλις πρὸ μιᾶς ἑβδομά-

ήρωϊσμόν τοῦ Πέτρου. Ἄφ' ἧς στιγμῆς τῷ ἔδωκε νὰ ἐνοήσῃ ὅτι πᾶσα οἰαδὴ ποτε ἀπόπειρα πρὸς ἐξομολόγησιν τοῦ φλέγοντος πάθους του θ' ἀπέβαινε ματαία, τὸν εἶχε καταστήσῃ οὕτω ἀρκετὰ προφυλακτικόν, ὥστε βαθμηδὸν τὸ ἄλλοτε ζωηρὸν τοῦ Πέτρου βλέμμα ἦτο πλέον ἀπλανές, ἀδύνατον νὰ διερμηνεύσῃ πλέον τὸ μυστικόν, ὅπερ ἐκρυπτεν ἐπὶ δύο ὀλόκληρα ἔτη εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας του.

Ἀλλὰ καὶ αἱ ἐπισκέψεις τοῦ Πέτρου ἦσαν νῦν σπανιώτεραι. Δὲν ἐπῆγαινε πλέον τώρα τακτικὰ νὰ βλέπῃ τὴν Νίναν, καὶ τοῦτο διότι ὁσάκις μετέβαινε παρ' αὐτῆς δὲν κατώρθωνε νὰ τὴν βλέπῃ. Ἡ Νίνα ἐπροφασίζετο ὅτε μὲν ὅτι ἦτο κακοδιάθετος, ὅτε δὲ ὅτι εἶχε μικρὰν τινα ἐργασίαν δικαιολογουμένη οὕτω πάντοτε, ὅπως ἀποφεύγῃ αὐτόν. Καὶ ἂν ποτε ἐξωδίκως τὴν συνήντα που, τὸ βλέμμα του τὸ ἀπλανές οὐδέποτε συνήντα τὸ ἰδικόν της. Καὶ ἡ Νίνα διὰ πάντα ταῦτα ἔχαιρεν εὐλικρινῶς· ὅλαι αἱ πρότερον ἀνησυχίαι της τὴν ἐγκατέλειπον. Μὴν ὀλόκληρος παρῆλθεν οὕτω καὶ ἡ ἡρεμος καὶ ἀψευδὴς πρὸς ἀλλήλους ἀφοσίωσις ἤρξατο καὶ πάλιν αὐξάνουσα, κατόπιν τοῦ σάλου ἐκείνου, τοῦ ἀπομακρυνθέντος ἤδη. Ταχέως ὁμως ἡ χαρὰ αὕτη ἤρχισε νὰ σχηματίζῃ ἐν αὐτῇ γὰς τι. Ὁ Πέτρος τὴν ἐνόμιζεν ἀπατηλὴν, μᾶλλον ἐπιθυμητὴν ἢ πράγματι αἰσθητὴν. Ἐνῶ τούναντίον ἡ Νίνα καίτοι ἔσπευτε πᾶσης ῥωμαντικότητος καὶ ἦτο ζήτη πρὸς τὰ πάθη, ἐν τούτοις ἀνέμενον, ἡ ἀκριβέστερον ἐπεθύμει παρὰ τοῦ Πέτρου νέας ἐνδείξεις ἀδυναμίας· ἡ πλεονάζουσα ἀρετὴ τοῦ ἀνθρώπου τούτου τὴν ἔφερεν εἰς ἀπορίαν. Τότε ἤρχισε νὰ βασανίζῃ αὐτὴν ζοφερά τις σκέψεις, καθισταμένη ἀπὸ τῆς ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐναργεστέρα. Ὅλον τὸ πάθος του, τὸ τόσον ἀπροσδοκῆτος ἀναφλεχθὲν καὶ τόσον ταχέως θεσθῆν, — μήπως ἦτο ἀπλῆ τις παροδικὴ ἰδιοτροπία; — διηρώτα ἑαυτὴν ἢ νεαρὰ κόρη.

Εἶχεν ἐνοήσῃ τὸ αἰσθημά του τοῦτο, ὥστε ὅτε μὲν ἠσθάνετο αὐξοῦντα φόβον πρὸς τὸν σιγηλόν, ὑπόκωφον τοῦτον ἔρωτα, ὡς ἐνώπιον κρυπτομένου ἐχθροῦ, ὅτε δὲ ἡ πεποθησις εἰς τὴν τελείαν θεορασίαν τοῦ Πέτρου προὔκαλει τῶν βλεφαρίδων της δάκρυα ἀγανακτήσεως, σχεδὸν ὕβρεως διὰ τὴν ταπεινῶσιν· ἡ προσγενομένη εἰς αὐτὴν ὕβρις, ὡς τὴν ἐνόμιζε διὰ τῆς ἐρωτικῆς ἐκείνου ἐκδηλώσεως, ἤρχιζε δι' αὐτὴν κατ' οὐσίαν τώρα μόνον, ὑπὸ τὸ πρῶτον σχῆμα τῆς εὐκολίας μεθ' ἧς ὑπεχώρησε κατ' ἀρχάς, καὶ τῆς πρὸς αὐτὴν ἐλευθεριότητος τῶν τρόπων του. Ὁ Πέτρος ὁμως χωρὶς καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος νὰ τὸ ἐνοήσῃ, ἤρχισε νὰ ἐπιθυμῇ πάλιν τὴν Νίναν. Μὴ ἀκούων τὴν μελωδικὴν φωνὴν της πλέον, ἐξηρεθίζετο σχεδόν. Αἱ γλυκεῖαι ἐκεῖναι λέξεις ἄς ἄλλοτε μετὰ περισσῆς χάριτος καὶ ἀφελείας τῷ ἀπηύθυνεν ἀπρησγῶλου διηνεκῶς τὸν νοῦν του. Ἡ λέξις «Σ' ἀγαπῶ» ἐφέρετο παρ' αὐτοῦ ὑπὸ τῆς αὔρας εἰς τὸν ψίθυρον τῶν φύλλων, εἰς τὴν φαιδρᾶν ἐξέγερσιν τῆς πρῶτας καὶ εἰς τὴν εἰρηνικὴν γαλήνην τοῦ ἐσπερινοῦ λυκαυγῶς. . . . καὶ ὁ διακαὴς πόθος τοῦ νὰ εἴπῃ τὴν λέξιν ταύτην εἰς τὴν Νίναν ἐδέσποζεν αὐτοῦ καὶ καθίστατο ἀκατανίκητος.

Ἄλλ' αἰφνης ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη ταραχὴ του, ἡ ἀπαίσις, ἡ κραυγὴ αὐτῆς τῆς αἰμασσοῦσης καρδίας του, ἐπνίγετο πάλιν εἰς τὰ στήθη του καὶ εἶγα, ἐνῶ ὁ δεικαιολογημένος ἐκεῖνος ἐρεθισμός, ἡ ἀνεξήγητος ἀγανάκτησις του κατέπιπτεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Ἡμέραν τινα ἡ Νίνα ἐτόλμησε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ:

— Διατί Πέτρε εἶσαι τόσον μελαγχολικός;

Καὶ ὁ Πέτρος κατηφής, μὲ ὀφθαλμοὺς μόλις δυναμένους νὰ συγκρατήσῃσι τὰ δάκρυά του, τῇ ἀπήντησε ξηρὰ ξηρὰ:

— Εἶμα πολὺ δυστυχής!

Ἡ Νίνα δὲν ἀπήντησε τίποτε. Ἀπάσας τὰς ζοφεράς ταύτας συγκινήσεις συνεκράτει ἐν ἑαυτῇ ἡ ὑπερηφάνειά της, τὸ ἀγέρωγον τοῦ χαρακτῆρός της, ὅπερ ἐδέσποζε τοῦ πάθους της μόλις τοῦτο ἐξανίστατο. Καὶ ὁμως ἐν στιγμαῖς ψυχικῆς ταραχῆς, διετέλει εἰς πλήρη ἀπόγνωσιν, ἀπέφευγε νὰ βλέπῃ τὸν Πέτρον, ὅτε μὲν προἰννομένη, ὅτε δ' ἐξαντλουμένη ἐν τῇ φυγῇ της ἀπὸ τὸν ἐπαπειλοῦντα ἄλλ' εἰσέτι ἀπομακρυσμένον κίνδυνον, ὅστις δὲν ἐπῆλθε κατ' αὐτῆς, καὶ ἀναμφιβόλως δὲν θὰ ἐπῆρχετο.

Εύρισκόμεθα περί τὰς ἀρχὰς τοῦ Ὀκτωβρίου. Ἐξ ὁλόκληροι μῆνες εἶχον παρελθῆ καθ' οὓς ὁ Πέτρος τρίς ἢ τετράκις μόνον εἶχεν ἐπανίδῃ τὴν Νίνα. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἢ οἰκογένεια τῆς κόρης ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Θεσσαλονίκην. Ὁ Πέτρος ἤρχισε νὰ καταλαμβάνηται ὑπὸ τῆς θλίψεως τοῦ μαρasmus, ὑπὸ τοῦ ἄλγους τοῦ ἀποχωρισμοῦ.

— Θὰ μᾶς ἐνθυμήσῃ καμμιά φορά; Ἠρώτησεν ἡ Νίνα δίδουσα ἔκτακτον εἰς τὴν φωνὴν τῆς τρυφερότητα.

Ὁ Πέτρος ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐψιθύρισεν ἐν ταραχῇ μόλις ἀκούομενος: — Εἶσθε σκληρὰ!

Ἡ Νίνα κινήσασα βραδέως τὴν κεφαλὴν τῆς καὶ προσηλώσασα τὸ βλέμμα εἰς τὸ ἄπειρον, ἀπεκρίθη μὲ ὕφος βεμβώδες:

— Διατί Πέτρε, ἔχεις κανὲν παράπονον ἐναντίον μου; Ἐγὼ δὲν εἶμαι θυμωμένη διόλου μαζὺ σου...

Ὁ τόνος, μεθ' οὗ ἐλέγηθησαν αἱ λέξεις αὗται, ἔκαμε τὸν Πέτρον νὰ ριγῆσῃ. Ἀντήχει τι ἐν αὐτῷ παρόμοιον πρὸς θλίψιν, πρὸς ἀπήχησιν μεμακρυσμένου ἄλγους: τὴν καρδίαν του κατέλαβεν ἀπροσδόκητος ταραχῇ, ἐν τῇ κεφαλῇ του ἐξήστραψεν αἰφνίδιον φῶς, ὅπερ ἐφώτισεν ὅλην τὴν ψυχικὴν κατάστασιν τῆς νεαρᾶς κόρης. Καὶ ἐντὸς του, ἐκτὸς τῆς ἀπελπισίας ἐξηγέρθη καὶ λύσσα καθ' ἑαυτοῦ διότι ἀφῆκε νὰ τῷ διαφύγῃ ἐκ τῶν χειρῶν του ἡ εὐτυχία, ἥς ἠδυνατο νὰ γείνη κάτοχος, καὶ ἡ καταβιβρώσκουσα αὐτὸν φλόξ τῆς ἀπελπισίας τὸν καθίστα μανιώδη διότι ἀνελογίζετο ὅτι δὲν ὑπῆρχε πλέον καιρὸς ὅπως ἐπανακτήσῃ τὴν εὐδαιμονίαν ταύτην.

Ἐκεῖνῃ ἐν τούτοις κατώρθωσε νὰ συνέλθῃ ἡ καταλαβοῦσα αὐτὴν ἀπαισία πνοὴ ὑπῆρξε στιγμιαία, ἀλλ' ἤδη παρήλθε καὶ ἀπέπτη εἰς τὸν ὀρίζοντα. Καὶ καθ' ἣν στιγμὴν θεώρει ἐν ἀμφιβολίᾳ αὐτὴν μὲ ὀφθαλμούς πυρπολουμένους ἀπὸ φλόγας ἐπιθυμιῶν, ἐκεῖνῃ ἐμειδίασεν αὐτῷ μειδιάμα ὅπερ ἐφαίνετο μεμιγμένον μετὰ γολῆς καὶ ὅπερ ἐξέφραζε ἅτι τι παρεμφερὲς πρὸς μοχθηρὸν σκῶμμα, μειδιάμα ὅπερ ἐπέθετεν οἰονεὶ σφραγίδα ἐπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ παρελθόντος.

Ὁ Πέτρος ἠνώνησεν ἑταπεινώσας τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐκ τοῦ αἰσθήματος τῆς γενομένης αὐτῷ προσβολῆς, ἔλαφρον κύμα αἵματος περιέλουσε τὰς παρεῖάς του.

— Χαῖρε Πέτρε: ἐψιθύρισεν ἐκεῖνῃ!

— Χαῖρε Νίνα: ἀπήντησε τεταραγμένος ἐκεῖνος!

Καὶ ἐχωρίσθησαν ἵνα μὴ ἐπανιδῶσι πλέον ἀλλήλους...

MHA...

A

Με ἔκαμες νὰ τρέμω, νὰ στενάζω·
νὰ λαχταρῶ πάντα καὶ μόνο σένα·
χωρὶς καμμιά ἐλπίδα σὲ κυττάζω
καὶ σπαρταροῦν τὰ στήθη μου σφαγμένα.

Τρελλός γιὰ σένα εἶμαι· σὲ λατρεύω·
τὰ ματωμένα ἂν σ' ἀνοίγω στήθη,
τριμμένα λόγια ἀγάπης δὲν γυρεύω,
ποῦ ἡ ψυχὴ μου εἰς ἐσὲ ἠρνήθη.

Ὅπου κι' ἂν ᾔσαι ἄς χαίρεται ἡ ψυχὴ σου·
ὁ πυρετός μου, τοῦ πόνου ἡ παραζάλη,
ποῦ σὰν μολύβι μέσ' 'ς τὸν νοῦ βαραίνει,

γιὰ σένα νᾶναι πάντα ξενί·
χλωμό ποτε τὸ ὄρατό κεφάλι
μὴ γύρης σύ, παρθένα, 'ς τὴν ζωὴ σου.